

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2010/2022
06.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоресков, адвокат из ..., против тужене ОШ "ББ" из ..., чији је пуномоћник Јован Мишчевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 458/22 од 09.03.2022. године, у седници одржаној 06.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 458/22 од 09.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 458/22 од 09.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди, Судска јединица Нови Кнежевац П1 645/2020 од 22.12.2021. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиље усваја. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиљи на име трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.10.2017. године до 30.09.2020. године, исплати укупан износ од 48.400,00 динара, са законском затезном каматом која на месечне износе доспева на начин наведен у том ставу изреке, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 67.847,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 458/22 од 09.03.2022. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Кикинди, Судска јединица у Новом Кнежевцу П1 654/2020 од 22.12.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи на име неисплаћене накнаде путних трошкова за долазак и одлазак са рада, а побијана одлука је у складу са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници грађанског одељења од 05.04.2016. године, по коме ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени, изузев ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, што овде није случај. Пошто је судска пракса усаглашена по питању права запослених на путне трошкове за долазак и одлазак са рада, док је питање висине тих трошкова чињенично питање сваког конкретног спора, следи да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије цени се на основу одредбе члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу суду ради накнаде штете на име неисплаћених трошкова превоза, тужиља је суду поднела 12.10.2020. године, а вредност предмета спора је 48.400,00 динара.

Пошто је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а вредност предмета спора је испод имовинског цензуса за ревизију, следи да ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић